

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΣΤΗ ΡΕΜΑΤΙΑ

"Ελα, πάρ' τὸ μονοπάτι
Θαρρετά, γοργά και μόνη
Και μέ ποτηριὰ περπάτει
Μή σὲ νοιώσουν οἱ γειτόνοι.
Μέσ' τῆ ρεματιά πού τρέχει
Χρυσὸ φιδὶ τὸ νερό
Και χροιάτους βράχους βρέχει
"Ελα και σὲ καρτεροῦ.

Κάτω ἐκεῖ πού τὰ πλατάνια
Μὲ θεώρατα κλαριά
Συννεφιάζουν τὰ οὐράνια
Και τοῦ ἡλίου τῆ θωριά.
Πού και μέσ' τὸ καλοκαίρι
Χόρτο δλόδροσο ἔχει βγγῆ
Και φουὰ γίνκα ταγέρι.
Σὲ προσμένω ἀπ' τῆν αὐγῆ.

"Εὶ ἀγάπη μου, ἐκεῖ πέρα
Μαχρὸν ἀπὸ τὸ χωριό μας
Νὰ περάσωμε μιά μέρα
"Αλλημόνητην οἱ δυὸ μας"
"Ελα ἐκεῖ και σὲ προσμένω
Σὲ μὴν ἄκηρη ζηλευτή,
Πού δὲ βλέπει μάτι ξένο,
Δὲν ἀκούει ξένο αὐτή.

"Οχι, δὲ θὰ ξεστομίσω
Δόγη' ἀγάπης πονεμένης.
"Ελα και δὲ θὰ θακροῦσω
"Οσο εἶν κοντὰ μου μένεις.
Κάθως θέλεις, ἐκεῖ πέρα
Θάμαι πάντα χαρωπός
"Οπου θὰ βραδυάση ἡ μέρα
Και δὲ θὰ τὸ νοιώσης πῶς.

"Ἄν πεινῆς, δὲ θὰ σ' ἀφήσω
Νηστική, καστανομάτια.
Σὰν πούλι θὰ σὲ τάισω
Μαῦρα μούρ' ἀπὸ τὰ βάτια.
Κι' ἄν τυχῶν πάλι διγύσης
Κ' ἔχεις στάμα φλογερό,
Θὰ σοῦ φέρω νὰ χορτάσης
Στις παλάμες μου νερό.

Κι' ἄν νυστάξης θὰ σοῦ σπρώξω
Στοῦμα μαλακὸ σὴ φτήρη,
Κι' ἄμα κοιμηθῆς θ' ἀπλώσω
Στὸ κεφάλι σου τὸ χέρι
Τῆς ἀγάπης τὸ στεράνι
Νὰ σοῦ βάλω, ὑπαροῦθ,
Πού Νεράιδες τόχων κάρη
'Απὸ τάνης τοῦ νεροῦ.

Γεώργιος Δρασίνης

ΜΑΝΝΑ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑ

Με μάτια σφαλιστά,
μὲ στανωμένα χέρια
στὸ φέρετρο κοιμάται
στὴ θύρα του μπροστὰ
προσμένον τὰ ξεφτέρια,
κι' ὄλο φωτῶν διαβάται :

— Πούὸς πέθανε ; ἀπὸ τί :
— "Εὶ ἄξιο παλληκάρι,
τοῦ τῶρασεν ἡ μοῖρα...
Στὸν κόσμον παραιτεῖ
παντέρημο ζευγάρι :
μιά μάννα και μιά χήρα.

"Ἡ μάννα κι' ἄν ποη
δὲν εἶν' ἀπελπισμένη,
κι' ἄλλα παιδιὰ ἔχ' ἡ μάουη;
μὰ ἡ χήρα ἡ ὄρφανή,
ἡ χήρα του ἡ θλιμμένη
παρηγοριά πού θάουρη ;

Κι' ὁ κόσμος πού ρωτᾷ
μόνο τῆ χήρα κλαίει
ὅπου τὸ τοῦ τῆς χάσει,
και στὸ νεκρὸ μ'τροστὰ
ἕνας στὸν ἄλλον λέει :
κ' ἐκείνη θὰ πεθάνη !

Γοργὸς σάν τὸ πούλι
ἐπύσασ' ἕνας χρόνος—
Πῆρα λουλοῖδια λίγα,
και μέ καῖμὸ πούλν,
ἀποσταμίονος, μόνος
στὸ κοιμητήρι ἐπῆγα.

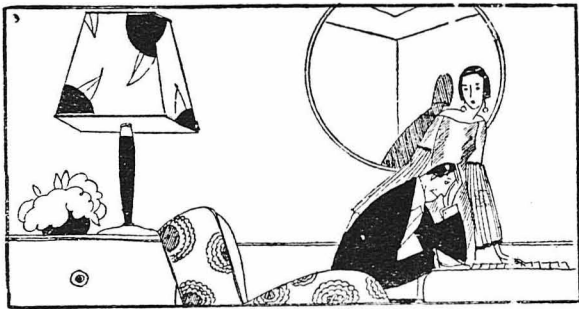
Στὸν τάφο μοναχῆ,
γοναστή στὸ χῶμα
και μαυροφορεμένη
ἡ μάννα του ἡ φτωχῆ
μοιρολογεῖ ἀκόμα
χλωμῆ κι' ἀρωστημένη...
Μὲ κτύπο ἀγγὸ-ἀγγὸ
ἡ νεκρικὴ καμπάνα
ἠρολογᾷ και οβῶνει—
Γονάτωσα κ' ἔγω
κ' ἐρώτησα τῆ μάννα :
— "Ἡ χήρα τί ἔχει γίνη ;

Θὰ κοιτῆται κοντὰ
στὸ γνιὸ σου πεθαμένη...
Κ' ἡ μάννα τὸ κεφάλι
κουνεῖ και μ' ἀπαντᾷ :
— Ἀπόψε ἀποπροντυμένη
παντρεύεται και πάλι.

† Ἰωάννης Πολέμης

Τὰ γεροντικά μάτια τῆς γιαγιάς λάμπανε ἀμέσως ἀπὸ μιὰ κρυφὴ εὐχαρίστηση :
— "Ἄ ! ὦρατα, εἶπε, πολὺ ὦρατα !... Και τί σύμπτωση γιατροῦ μου... Σήμερα ἀκριβῶς νοιώθω τὸν ἑαυτὸ μου πολὺ καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά...

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη πέρασαν ἀκόμα εἴκοσι ἡμέρες...
"Ἡ γιαγιά, πού ἔχει πιά σηκωθεῖ ἀπ' τὸ κρεβάτι στηριγμένη στὰ δυὸ μπαστουῖνια τῆς, παρακολουθεῖ στὴν ἄκηρ τοῦ μικροῦ δρομοῦ τοῦ χωριοῦ ἕνα ἀμάξι μὲ δυὸ ψυχές, πού φεύγουν γιά τὸ ταξεῖδι τοῦ γάμου τους.
Λίγο πῖὸ πρίν, τὴν στιγμή πού και οἱ δυὸ νεαροὶ σῖζυγοι παρῆσαν τὸν ἀποχωρητιστιχοῦ ἑναγκαλισμὸ τῆς γιαγιάς τους, ἐκείνη τους ἔσπρωξε μόνη τῆς πρὸς τὸ ἀμάξι και τοὺς εἶπε:
— Ἐλάτε πιδικάκια μου, κάνετε γρήγορα !... Μὴ χάνετε ἔτσι τίς πολυτίμες ὥρες τῆς εὐτυχίας σας !...
Και τὸ ἀμάξι ἐπὶ τέλους ξεκινάει, φεύγει και χάνεται και δὲν ἀφίνει πῖὸς του παρὰ ἕνα ἐλαφρὸ συννεφάκι ἀπὸ μιὰ λεπτὴ ἀσπρη σκόνη... Και ὕστερα, τίποτα ! Μιά ἡσυχία, μιὰ ἀπόλυτη ἡσυχία στὸν ἔρημο δρομίσκο τοῦ χωριοῦ...
Ἀπ' τῆς γιαγιάς τὸ μάτια κυλάει ἕνα κρυφὸ δάκρυ και μ' ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμὸ, πού ξέφυγε ἐκείνη τῆ στιγμή ἀπ' τὰ στήθη τῆς, ξαναγεύεται πάλι στὸ σπιάκι τῆς.
Μ' ἀτὴ τῆ φορά δὲν μπορεῖ νὰ μείνῃ πιά δροθια... Σαναπεφτεῖ τὸ ἴδιο βράδν στὸ κρεβάτι τῆς τὸ ὅπουτον δὲν ξανάφανε πιά, κάρὸ μόνον τῆ στιγμή, που τὴν ἐπῆσαν και τὴν ἔβαλαν στὸ ἄλλο κείνιο κρεβάτακι, στὸ πῖὸ στενὸ και βαθὺ, στὸ κρεβάτι τῆς θείας γαλήνης, τῆς αἰωνίας ἀναπαύσεως...

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΥ ΣΧΟΛΛ

Μιά μέρα πῆγε και ἤρε τὸν Σχόλλ, στὸ καφενεῖο, κάποιος χορηματιστῆς πού δὲν φημιόταν και ὡς πολὺ ἐντιμο ὑποκειμένο. Φαινόταν πολὺ συγχιμένος και στὸ χέρι του σαλακίονος ἐνι γράμμα.
— Τί τρέχει ; τὸν ἐρώτησε ὁ Σχόλλ.
— Κάτι τὸ ἀνήκουστο, φίλε μου... Πρὸ ὀλίγου ἔλαβα ἕνα γράμμα, ἕνα γράμμα ἀνάγνωτο, μὲ μόνον αὐτές τίς λέξεις : «Εἶσαι λοιποδύτης !». «Ὦ, ἄν ἤξερα ποιὸς ἀθλιος...
"Ὁ Σχόλλ ἐπῆρε τὸ χαρτὶ στὰ χέρια του, και τὸ ἐξήτησε μὲ προσοχή.
— Περιέργου πράγμα ! εἶπε θύλεγε κανεῖς πὸς εἶνε τὸ γράψιμο... τοῦ εἰσαγγελέως !...

"Ὁ Σχόλλ εἰσηλθε κάποτε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ περίπτερα τοῦ δήμου γιά τὴν ἐκπλήρωση κάποιου ἐντελῶς φυσικῆς ἀνάγκης. Τὸν εἶχαν προλάβει ὅμως ἄλλοι, και τὸ περίπτερο ἦταν γεμάτο κείνη τὴν ὥρα ἀπὸ... πελάτις.
"Ὁ Σχόλλ ἐπέιγετο. Χωρὶς λοιπὸν ν' ἀργοπορήση ἐβῆκεν ἀπ' τὸ περίπτερο, και διευθύνθηκε πρὸς τὴν ἐξωτερικὴ του πλευρὶ.
— "Ε ! Τί κάνετε ἐκεῖ κυριε ; ! τοῦ φώναξε ἕνας πόλιςμιαν πού τὸν εἶδε.
— Δὲν βλέπετε, φίλε μου ; Τὸ περίπτερο, μέσα εἶνε γεμάτο... Τί θέλεις νὰ κάνω...
— Naί, μὰ ἄν ὄλοι ἄρχιζαν να κάνουν σάν κι' ἐσᾶς...
— Ἄν ὄλοι κάνουν σάν και μένα... τὸ περίπτερο θὰ ἦταν ἀδειο, φίλε μου και θάβρισσα θέση !...

Μιλοῦσαν κάποτε γιά κάποιον... ἀκριτο κριτικὸ.
— Γιατί ἀποφεύγετε νὰ συζητήσετε μαζί του ; ρώτησαν τὸν Σχόλλ.
— Ἀπλοῦστα : Γιατί ὅταν μὲν δὲν εἶνε τῆς γνώμης μου, λυποῦμαι γιά λογαριασμὸ του, ὅταν ὅμως συμφωνεῖ μαζί μου, ἔ, τότε ἀνησυχῶ γιά λογαριασμὸ μου !...

Συζητοῦσαν κάποτε γιά ἕναν λαϊκὸ μυθιστοριογράφο, συγγραφεᾶ ἔργων μὲ σκοτεινὲς και περιπετυώδεις ὑποθέσεις, τὸν ὅπουτον κατηγοροῦσαν ὅτι ἐπεριποιεῖτο περισσότερο τοῦ γράψιμο τοῦ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του.
— Αὐτὸς ὁ διαβολο—Χ..., ἔλεγε ἕνας συνάδελφός του, ἔχει μὲν ταλέντο ἀλλὰ ἡ φαντασία του εἶνε τρομερὰ σκοτεινὴ και π ἐ ν ὀ μ η...
— Και, δυστυχῶς, συνεπλήρωσε ὁ Σχόλλ, ἔχει φαντασία... ὡς τὰ νύχια !

— Ἡ κυρία Μ..., ἔλεγε κάποιος στὸν Σχόλλ, ἀπεράσισε νὰ κλειση τὴν πόρτα τῆς σ' ὄλες τίς ὑπόπτου ἠθικῆς γυναίκες.
— Μὰ πὸς θὰ τὰ καταφέρῃ τότε νὰ... μπη ἡ ἴδια στὸ σπῆτι τῆς ; ἐρώτησεν ἥρεμα ὁ καυστικὸς χιουμοριστῆς.

"Ἡ συζήτησης περιστρεφέτω μιὰ μέρα γύρω ἀπὸ κάποιον κροῖσο, τοκογλόφο και ὑπερβολικὰ φιλόργουο.
— Φαντασθῆτε, ἔλεγε κάποιος πὸς κάποτε πού ἤμουν σπῆτι του τοῦ ἑδανεισθήκα ἕνα μαντελι. "Ε, λοιπὸν, τὴν ἄλλη μέρα ἤρθε ἐπίτηδ : νὰ μ' ἐπισκεφθῆ γιά νὰ μοῦ ζητήση νὰ τοῦ τὸ ἐπιστρέψω !...
— Πάλι καλά πού δὲ σᾶς ζήτησε, εἰς ἀντάλλαγμα, κανένα... σεντόνι ! παρετήρησεν ὁ Σχόλλ.

— Πιστεύετε στὸν Θεό ; ἐρώτησε μιὰ μέρα κάποιος τὸν Σχόλλ.
"Ὁ Σχόλλ ἐσέκφθηκε λίγο, κ' ὕστερα ἀπάντησε :
— "Οχι κάθε μερὰ...

"Ὁ Χ..., ἕνας ἀπὸ τοὺς πῖὸ δυσφημισμένους χαρτοπαίζτας τοῦ Παρισιοῦ, ἐπέστρεψε ἀπὸ μιὰ περιοδεία του στὰ Καζίνα τῆς Κουανῆς Ἀκτις, και ἀφηγεῖτο τὰ τοῦ ταξιδιοῦ του.
— Ὑπῆρχαν πολλοὶ θαμῶνες στὰ καζίνα ; τὸν ἐρώτησαν.
— Πάρα πολλοὶ.
— Μὰ αὐτὸ θὰ ἦτο ἐνοχλητικὸ γιά τοὺς παίζοντας.
— Γιά μένα ὄχι. Μόλις ἐμφανίζομου μού ἔσαν ἀμέσως τόπο.
— Naί... π α ρ α μ ε ρ ι ζ α ν !... εἶπεν ἀπλῶς ὁ Σχόλλ.
